

Ajuntament
de Barcelona

Parcs i Jardins

Identificació de plantes (Nomenclatura)

La necessitat de conèixer i donar noms a les plantes ve de molt antic. Les primeres classificacions es remunten a l'època dels grecs, però no és fins al segle XVIII, amb el suec Carl von Linné, que s'estableix seriosament una classificació. Ell va donar la base al sistema modern de **nomenclatura binomial** i es considera el pare de la Taxonomia, la ciència encarregada de la nomenclatura i la classificació dels organismes.

Amb aquest sistema s'agrupen les plantes per característiques comuns i s'identifiquen amb dues paraules llatines: la primera designant el **gènere** i l'altra, l'**espècie**. Per exemple, el cirerer i el presseguer són plantes que pertanyen al mateix gènere (*Prunus*), però a espècies diferents (*Prunus avium*, el cirerer, i *Prunus persica*, el presseguer).

Així el nom científic es compon de dues paraules, el gènere i l'espècie. I és la manera més fiable d'entendre'ns, ja que els noms comuns poden variar molt d'un lloc a l'altre.

En ocasions, però, apareix una altra categoria taxonòmica, és a dir, un altre nom a continuació, que defineix al grup d'individus, que essent de la mateixa espècie presenten característiques diferents, com per exemple el cas de l'atzavara, *Agave americana* var. *marginata*, (que és l'atzavara de franges grogues al marge de les fulles).

I és que en jardineria encara podem trobar tres subdivisions botàniques més per sota de la categoria d'espècie:

- La **subespècie**, que defineix al grup d'individus que presenten alguna variació en els caràcters propis de l'espècie (a les fulles, al color, etc), generalment deguda a un aïllament geogràfic. Ex. *Coronilla valentina* **subs.** *glauca* (Coronil-la glauca).

- La **varietat**, un grup d'individus amb lleugeres diferències respecte als altres que defineixen la seva espècie. Ex. *Cupressus sempervirens var. stricta*.
- El **cultivar**, grup de plantes d'un cultiu amb un caràcter distintiu, que es manté en les plantes resultants de la seva reproducció. Ex. *Nerium oleander cv. 'Variegata'*.

En ocasions trobem també els **híbrids**, resultat d'un encreuament entre espècies o gèneres diferents. Ex. *Platanus x hispanica*.

Els noms científics de les plantes s'escriuen seguint unes normes:

- No s'accentuen mai
- El gènere, l'espècie, la subespècie o la varietat, sempre s'han de subratllar si s'escriuen a mà, o en cursiva si es fa a màquina.
- La primera lletra del gènere ha d'anar en majúscula.
- La subespècie s'abreuja subs., i la varietat var.
- Els cultivars han de ser en llengua viva (encara que alguns noms més antics poden ser en llatí), sempre s'escriuen entre apòstrofs, i la lletra inicial en majúscula.

Actualment el Congrés Internacional de Nomenclatura Botànica, és qui autoritza i oficialitza els noms de les plantes.

Per les plantes cultivades és el Congrés Internacional de Nomenclatura per Plantes Cultivades.